

РЕШЕНИЕ

№ 1315

гр. София, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бистра Н.

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно гражданско дело № 20231000502580 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 във вр. с 624, ал. 2 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 3.07.2023 г. на ищеца М. Б. против решението от 12.06.2023 г. по гр. дело № 8/2020 г. на Софийския градски съд, VI-9 състав, **в частта**, с която са отхвърлени предявените срещу ответника „А. Тур Къмпани“ ООД искове по чл. 95 ЗАПСП за заплащане на сумата 400 лв., представляваща обезщетение за претърпени загуби под формата на разходи за адвокатско възнаграждение за извънсъдебна помощ, и на сумата 500 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди.

В жалбата се твърди, че неправилно и необосновано СГС е приел, че претендираното обезщетение за заплатено адвокатско възнаграждение за доброволно уреждане на спора не е пряка и непосредствена последица от процесното нарушение на авторското право на ищеца. Твърди се, че извънсъдебната помощ била адекватна и необходима, защото чрез нея бил направен опит да се уреди спора доброволно, с което да се предотвратят понататъшни щети под формата на разноски за двете страни. Поддържа се и, че са доказани претендираните неимуществени вреди, които се подразбирали от самото естество на нарушението.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да уважи предявените искове, както и да му присъди направените разноски по делото.

Въззиваемият „А. Тур Къмпани“ ООД – ответник по исковите – чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение, а обжалваното с нея решение – в сила, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое

убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от М. Б., гражданин на Германия, с искова молба от 2.01.2020 г., уточнена с молба от 20.01.2020 г., с която срещу „А. Тур Къмпани“ ООД е бил предявен иск по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП за заплащане на общата сума 1 600,07 лв., представляваща обезщетение за вреди от нарушение на авторските права на ищеца върху фотографията „Пристанището на Ница“, разгласена през м. 08.2017 г., извършено от ответника в периода 13.01.2018 г. – 7.03.2018 г., който използвал фотографията на Интернет страницата си с цел реклама на туроператорска дейност без разрешение и съгласие на автора, заедно със законната лихва от предявяване на исковите до изплащането, от които: 585,56 лв. – пропуснати ползи под формата на неполучено авторско възнаграждение, 400 лв. – претърпени загуби под формата на разходи за адвокатско възнаграждение за извънсъдебна помощ, 114,51 лв. – лихви за забавеното плащане на обезщетението за пропуснати ползи за периода 13.01.2018 г. – 17.12.2019 г., както и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 лв., представляващи част от общо обезщетение от 1000 лв.

Ищецът твърди, че е професионален фотограф и автор на фотографията „Пристанището на Ница“, която била разгласена през м. 08.2017 г. на Интернет страницата с адрес <https://www.locationscount.net>, като в публикациите ищецът бил посочен като автор. Твърди, че без разрешение на ищеца ответникът е използвал фотографията, за да рекламира туристически услуги на своя Интернет сайт <https://alexandertour.com/>, като снимката била използвана в периода 13.01.2018 – 7.03.2018 г., с което били нарушени авторските права на ищеца. Твърди, че в причинна връзка с това нарушение са настъпили вреди – пропуснати ползи в размер на възнаграждението, което фотографът би получил при правомерното използване на фотографията, чиито средни цени са установени в ежегодния сборник на Съюза на професионалните търговци на фотографии – Фотографни хонорари, издаван в Германия, или пропуснатото възнаграждение от 300 евро, което се равнявало на 585,56 лв. Освен това ищецът направил разноски в размер на 420 лв. за наемане на адвокат, чиито услуги били необходими, за да се квалифицира нарушението съгласно българското право, да се изготвят покани и да се преговаря извънсъдебно с ответника. Ищецът претърпял и неимуществени вреди – психически болки, страдания, стрес и дискомфорт, тъй като се почувствал унижен и подценен от факта, че има хора, които не оценяват труда му, а извършват кражба на резултатите от същия.

По делото са представени от ищеца следните документи, част от които са на английски език, но с превод на български език съобразно чл. 185 ГПК: **1)** копие от страници в Интернет сайта с адрес <https://www.locationscount.net> и от сайта <https://www.manuelbecker.net>, съдържащи представяне на ищеца М. Б. като фотограф и портфолио от снимки; **2)** копие от страница в Интернет сайта с адрес <https://www.locationscount.net>, съдържащо публикувана фотография, с текст на английски език, според който заснетото е пейзаж от пристанището на гр. Ница, Франция, а фотограф е М. Б.; **3)** удостоверение за регистрация № 03392/28.01.2005 г., издадено от министъра на икономиката в полза на ответника „А. Тур Къмпани“ ООД за туристическа дейност – туроператор и туристически агент; **4)** копие от страници от Интернет сайта <https://alexandertour.com>, в които е посочено, че сайтът е собственост на ответника „А. Тур Къмпани“ ООД, представяне на дружеството, както и списък от предлагани от него туристически дестинации; **5)** копие от страници от същия сайт на ответника, съдържащи предложение за организирано туристическо пътуване с наименование „Екскурзия Лазурен бряг: Италия – Монако - Франция“ с цена от 589 лв., онагледено с редица

фотографии, измежду които и процесната /л. 25 – 26 от делото на СГС/, като е посочено, че страницата е отворена на 7.03.2018 г.; 6) копия от страници от сайта <https://help.archive.org>, съдържащи информация за Интернет архиватора „Wayback Machine“ /л. 33 – 42 от делото на СГС/; 7) копия от заключения на технически експертизи по гр.д. № 1026/2017 г. и гр.д. № 1432/2017 г. на СГС; 8) копие от електронно писмо от 22.08.2018 г. на Ф. Б., като адвокат – пълномощник на ищеца, адресирано до ответното дружество; 9) копия от електронна кореспонденция между адв. Д. Г. и ответното дружество в периода 16.08.2019 г. – 2.09.2019 г.; 10) копия от страници от Интернет сайта <http://bvpa.org>, собственост на BVPA – Федералния съюз на професионалните търговци на фотографии; 11) извадка от първа страница и указателя на съдържанието на „Bildhonore“; 12) извадки от MFM таблици – общи условия и онлайн употреба с превод на български език; 13) договор № 24/1.08.2019 г. за правна защита и съдействие, сключен между ищеца и адвокатско дружество „Г. и Г.“, с предмет – оказване на правна помощ във връзка със засечено нарушение на авторски права на ищеца чрез посочен URL адрес /този на ответника/, с цел откриване на нарушителя, обезпечаване на доказателства, преговори, представителство и подготовка за сключване на споразумение за доброволно уреждане на спора във връзка с увреждане на авторски права на ищеца, срещу уговорено възнаграждение в размер на 400 лв.

Към отговора на исковата молба са представени договор № 5000145312/22.05.2018 г. за организирано пътуване, сключен между ищеца като туристически агент на „Бохемия“ ЕООД, както и фактура № 19800/12.09.2018 г., издадена от ищеца с получател „Бохемия“ ЕООД за комисионни по резервации.

Представено е от ответника и копие от декларация за преустановяване на нарушение /л. 126 от делото на СГС/.

Към молба от 5.01.2021 г. ищецът е представил и други доказателства в електронен и хартиен вариант относно кореспонденцията между адвоката му и ответника.

В първоинстанционното производство е изслушано и прието заключение на съдебна експертиза, извършена от вещото лице Е. Н.. Според същата ищецът е автор на процесната фотография, а останалите задачи са относими към уважения иск за пропуснати ползи от лицензионно възнаграждение, който не е предмет на въззивното производство. По същия въпрос е приета и съдебно-оценителна експертиза, извършена от вещото лице С. Д..

В производството пред СГС е разпитана и свидетелката М. К. – бивша служителка на ответното дружество, но показанията ѝ не са относими към спорните въпроси в настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е **частично основателна**.

I. По предмета на делото

Предмет на настоящото дело е искова претенция по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП за заплащане на обезщетение за вреди, причинени от извършени от ответника твърдени нарушения на авторско право на ищеца спрямо фотографско произведение. Ищецът претендира за заплащане на общата сума 1 600,07 лв., като допълнително е конкретизирал какви пера включва: 585,56 лв. – пропуснати ползи под формата на неполучено авторско възнаграждение, 400 лв. – претърпени загуби по формата на разходи за адвокатско възнаграждение за извънсъдебна помощ, 114,51 лв. – лихви за

забавеното плащане на обезщетението за пропуснати ползи за периода 13.01.2018 г. – 17.12.2019 г., както и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 лв., представляващи част от общо претендирано обезщетение от 1 000 лв.

Независимо от тази конкретизация обаче не се касае до отделни искове, а до един такъв. Изяснено е в практиката по чл. 290 ГПК на ВКС^[1], макар и незадължителна, че предмет на иска по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП е обезщетението, което нарушителят следва да заплати на носителя на правото, за да репарира негативните последици от нарушението. Съдържанието на обезщетението е определено в чл. 95, ал. 2 ЗАПСП, според който обезщетението се дължи за всички вреди, пряка и непосредствена последица от нарушението. От тази и следващите алинеи следва, че законът третира правото на обезщетение за едно нарушение като единно, без значение от вида на вредите и включените в него пера. Отделните неблагоприятни последици от нарушението /отделните видове вреди – имуществени или неимуществени и допълнителното им подразделяне по пера/ са част от обстоятелствата по чл. 95, ал. 3, които се вземат предвид при определяне на размера на единното обезщетение, но не обуславят възникването на отделни материални права на обезщетение, които да бъдат предмет на отделни искове. Правото на обезщетение е едно и неговият размер следва освен с обстоятелствата по чл. 95, ал. 3, да е съобразен с изискването за специална и генерална превенция по чл. 95, ал. 4 – да въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото. Аргумент в подкрепа на този извод се съдържа и в разпоредбата на чл. 95а, ал. 1 ЗАПСП, която предвижда, че при липса на достатъчно данни за размера на иска ищецът може да иска като обезщетение парична сума от 500 до 100 000 лв. или равностойността на предмета на нарушението при съобразяване и на получените вследствие на нарушението приходи. Следователно, за надлежното сезиране на съда е достатъчно в исковата молба да са наведени твърдения за произлезли вреди от нарушението и да е посочен размера на претендираното обезщетение като глобална сума. Какво е действителното изражение на вредите и от какво се състоят те е въпрос от значение за доказването на иска и за преценката на обстоятелствата по чл. 95, ал. 3 ЗАПСП, в зависимост от които съдът формира становището си за справедл. размер на обезщетението, който следва да се присъди на увредения носител на нарушеното право.

Ето защо в случая се касае до един иск за заплащане на обезщетение в размер на 1 600,07 лв. Този иск е уважен частично с първоинстанционното решение – за сумата 700,07 лв., като е конкретизирано, че тя включва 585,56 лв. за пропуснати ползи от неполучено лицензионно възнаграждение и 114,51 лв. за законната лихва върху тази сума за периода 13.01.2018 г. – 17.12.2019 г. В тази част решението е влязло в сила, като необжалвано.

Предмет на въззивното производство е частта от иска по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП, която е отхвърлена с обжалваното решение – за тези претендирани части от единното обезщетение, които включват 400 лв. – претърпени загуби по формата на разходи за адвокатско възнаграждение за извънсъдебна помощ и 500 лв. – за неимуществени вреди. В тези рамки е лимитиран и обхватът на въззивния контрол.

II. По основателността на иска по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП

Претенцията се основава на твърденията на ищеца, че е титуляр на авторско право върху процесното фотографско произведение и на ползването му без негово съгласие от ответника.

Настоящият казус е с международен елемент, тъй като ищецът е гражданин на Германия. Съобразно чл. 99, ал. 1 и 2 ЗАПСП в подобна хипотеза носителя на авторското право се определя по съответния чуждестранен закон, а българският закон се прилага за съдържанието на това право и средствата за защита. Това означава, че дали ищецът е автор на процесното произведение се определя според немския Закон за авторското право и сродните права [2], която уредба е сходна на българския ЗАПСП, но съдържанието и защитата на това право се определя от българския закон.

Влязлото в сила в съответната част първоинстанционно решение, а и неоспорените в жалбата и отговора фактически констатации в същото решение съобразно чл. 269 ГПК, установяват, че: **1)** ищецът е автор на процесната фотография; **2)** ответникът е използвал същата в периода 13.01.2018 – 7.03.2018 г. чрез публикация в своя Интернет сайт /<https://alexandertour.com/>, за да рекламира предложение за организирано туристическо пътуване с наименование „Екскурзия Лазурен бряг: Италия – Монако - Франция“; **3)** ползването на фотографията от ответника е било неправомерно, тъй като не е имало съгласие на ищеца; **4)** в резултат на нарушението на ищеца са причинени имуществени вреди във формата на пропуснати ползи – неполучено лицензионно възнаграждение в размер на 585,56 лв., заедно със съответните лихви.

Спорните въпроси във въззивното производство са дали на ищеца са причинени и други вреди – имуществени вреди за направени разноски за адвокатско възнаграждение за извънсъдебна помощ, както и неимуществени вреди. По тези въпроси въззивният съд намира следното:

Както бе посочено по-горе, отделните неблагоприятни последици от нарушението /отделните видове вреди – имуществени или неимуществени и допълнителното им подразделяне по пера/ са част от обстоятелствата, които се вземат предвид при определяне на размера на единното обезщетение, но не обуславят възникването на отделни материални права на обезщетение, които да бъдат предмет на отделни иски. Това следва от систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 95 ЗАПСП. Същественото е вредите са да пряка и непосредствена последица от нарушението – ал. 2 на чл. 95.

Първоинстанционният съд е приел, че принципно претендираните разноски за адвокатско възнаграждение за извънсъдебна помощ не подлежат на обезщетяване, тъй като не са такива, които обичайно и необходимо настъпват при подобен род нарушение, а адвокатски разноски могат да се присъждат само за защита по конкретно съдебно дело. Въззивният съд не споделя това становище.

Законът не изисква вредите „*обичайно и необходимо*“ да са настъпили в резултат на нарушението, а изисква да са „*пряка и непосредствена последица*“ от същото. Ангажирането на платена професионална правна помощ по повод на нарушението е такава пряка и непосредствена последица, не само когато тя е във връзка с образувано съдебно дело. Алогично е, разходите за съдебна правна помощ да са такава пряка последица и да се обезщетяват, а разходите за извънсъдебна правна помощ да не са пряка последица и да не се обезщетяват – това е *non sens*. Ако се сподели същата логика, то и разходите за съдебна помощ също не би трябвало да се обезщетяват, тъй като „*обичайно и необходимо*“ не настъпват в резултат на нарушението – никой не задължава увредения да търси съдебна защита на правата си, а той сам решава да предприеме такава и да ангажира адвокат за същата. Всъщност, и в двете хипотези подобни разходи са релевантни към обхвата на обезщетимите вреди, ако са: **1)** във връзка и повод на нарушението, и **2)** извършването им не е излишно и неразумно, вкл. и по отношение на размера, което се преценява според особеностите на всеки конкретен случай. Обезщетяването на подобни вреди е признато

като възможност и в Директива 2004/48/ЕО относно упражняването на права върху интелектуалната собственост, като в съображение 26 е пояснено, че следва да се обезщетяват и „разходи за идентификация и проучване“, което предполага използване на извънсъдебна правна помощ.

В настоящия казус ищецът твърди, че е наел адвокат за извънсъдебна правна помощ, чиито услуги били необходими, за да се квалифицира нарушението съгласно българското право, да се изготвят покани и да се преговаря извънсъдебно с ответника. Подобен разход не може да се приеме за излишен и неразумен предвид това, че е логично и приемливо при подобно нарушение и то на права на лице, което не пребивава в България, последното да потърси правна помощ от адвокат, вкл. и за извънсъдебно уреждане на спора, стига да бъде доказан. Подобно доказване обаче не е проведено по настоящото дело.

За доказването ищецът е представил договор № 24/1.08.2019 г. за правна защита и съдействие, сключен между ищеца и адвокатско дружество „Г. и Г.“ и копия от електронна кореспонденция между адв. Д. Г. и ответното дружество в периода 16.08.2019 г. – 2.09.2019 г. Както договорът, така и кореспонденцията обаче са съставени повече от 1 година след периода на процесното нарушение /13.01.2018 – 7.03.2018 г./ и след неговото преустановяване от ответника. Същевременно, кореспонденцията не се отнася до процесната фотография, а до друга такава, от което следва, че и договорът от 1.08.2019 г. касае защитата за друга фотография. Отделно от това – с тази кореспонденция от 2019 г. на ответника е била изпратена декларация за преустановяване на нарушение, която освен че съдържа друга фотография, но не би могла и хипотетично да се отнася до процесната фотография, тъй като самият ищец нито твърди, нито доказва, че след 7.03.2018 г. ответникът е ползвал фотографията, т.е. не е имало нарушение, което да се преустановява. Ответникът изрично е оспорил относимостта на тези доказателства към процесното нарушение, като други доказателства ищецът не е представил. Ето защо съдът приема за недоказано, че разходите по посочения договор № 24/1.08.2019 г. за правна защита и съдействие касаят процесното нарушение. Поради това тази вреда е недоказана, което води и до неоснователност на претенцията за нейното обезщетяване.

Ищецът твърди, че е претърпял и неимуществени вреди от процесното нарушение – психически болки, страдания, стрес и дискомфорт, тъй като се почувствал унижен и подценен от факта, че има хора, които не оценяват труда му, а извършват кражба на резултатите от същия. Доказателства за такива негативни психически емоции не са представени. Същевременно, съдът приема, че нарушение като процесното по естеството си винаги причинява негативни психически изживявания за титуляра на нарушеното право, т.е. неимуществени вреди има, но не е установен техния точен обхват. При наличието на такива вреди те подлежат на обезщетяване по преценка на съда съобразно чл. 162 ГПК. В ЗАПСП се съдържат и специални правила в подобни хипотези.

Ищецът претендира сумата 500 лв. за обезщетение за неимуществените вреди, позовавайки се на минимума по чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП

Според чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП, когато искът е установен по основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, ищецът може да иска като обезщетение от 500 лв. до 100 000 лв., като конкретният размер се определя по преценка на съда при условията на чл. 95, ал. 3 и 4. Според чл. 95, ал. 3 ЗАПСП при определяне размера на обезщетението съдът взема предвид и всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи и неимуществените вреди, както и приходите, реализирани от нарушителя вследствие на нарушението, а според ал. 4 съдът определя

справедливо обезщетение, което трябва да въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото. Тези правила, вкл. минимума от 500 лв., се отнасят до цялото обезщетение по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП, което е единно и общо – не разграничава видовете вреди. В случая този минимум е достигнат и надхвърлен с вече присъдено от СГС обезщетение за имуществени вреди. Поради това този минимум е неприложим само за обезщетяване на претендираните неимуществени вреди и той не е обвързващ за съда в настоящата ситуация. Все пак прилагайки чл. 162 ГПК и чл. 95, ал. 4 ЗАПСП съдът приема, че за несъмнено претърпените неимуществени вреди на ищеца от процесното нарушение е справедливо присъждане на обезщетение в размер на 300 лв., до който размер искът е основателен, заедно със законната лихва от подаване на исковата молба до изплащането.

Предвид гореизложеното обжалваното решение следва да се отмени в частта, с която искът е отхвърлен за сумата 300 лв., който да се уважи. В останалата обжалвана част първоинстанционното решение следва да се потвърди.

III. По разноските за производството

При този изход на спора и на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК следва да се присъдят своевременно поисканите от ищеца разноски за производството съразмерно на уважената част от иска. В тези разноски се включват: 1) 482,87 лв. – неприсъдената част от разноските на първата инстанция, изчислени спрямо признатите от СГС разноски и според приложената в обжалваното решение компенсация; 2) 33,33 лв. – за заплатената държавна такса по въззивната жалба. Ищецът е заявил претенция и е представил доказателства и за заплатено за въззивната инстанция възнаграждение за адвокат в размер на 1 000 лв. – според представени договор за правна защита и съдействие от 3.07.2023 г., в който се съдържа и удостоверяване за плащането на сумата. Ответникът е направил възражение за прекомерност на възнаграждението, което въззивният съд намира за основателно. Фактическата и правна сложност на спора и малката продължителност пред въззивната инстанция обосновават редуциране на възнаграждението на 500 лв. – при минимален размер от 400 лв. съобразно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /доколкото въззивният съд прие, че искът е един, а не няколко/. Следователно, съразмерно на уважената претенция във въззивната инстанция следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 166,67 лв. При това положение общият размер на дължимите на ищеца разноски възлиза на 682,87 лв.

На осн. чл. 78, ал. 3 ГПК следва да се присъдят своевременно поисканите от ответника разноски за въззивното производство съразмерно на отхвърлената част от исковете, предмет на въззивното производство, в размер на **266,67 лв.** – за заплатеното адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция по договор за правна защита и съдействие от 1.11.2023 г. и преводно нареждане от 2.11.2023 г.

Настоящото въззивно решение не подлежи на касационно обжалване на осн. чл. 280, ал. 3 ГПК доколкото цената на иска е под 5 000 лв.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 12.06.2023 г. по гр. дело № 8/2020 г. на Софийския градски съд, VI-9 състав, **в частта**, с която е отхвърлен предявеният от М. Б. срещу „А. Тур Къмпани“ ООД иск по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП за заплащане на сумата 300 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, и вместо това постановява:

ОСЪЖДА на „А. Тур Къмпани“ ООД с ЕИК – 130959600, със седалище и адрес на управление – гр. София, район „Възраждане“, ул. „Поп Богомил“ № 44, **да заплати на М. Б.**, роден на ***** г., гражданин на Федерална Република Германия, с адрес – Германия, гр. ***, ул. „***“ № **, **на осн. чл. 95, ал. 1 от ЗАПСП сумата 300 лв.**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от нарушение на авторското право на ищеца върху фотографията „Пристанището на Ница“, извършено от ответника в периода 13.01.2018 г. – 7.03.2018 г. чрез използване на фотографията на Интернет страницата на последния /<https://alexandertour.com/> с цел реклама на туроператорска дейност без разрешение и съгласие на автора и без да го посочи за такъв, заедно със законната лихва от 2.01.2020 г. до окончателното изплащане, **както и сумата 682,87 лв.** – съдебни разноски за производството пред СГС и САС.

ПОТВЪРЖДАВА решението от 12.06.2023 г. по гр. дело № 8/2020 г. на Софийския градски съд, VI-9 състав, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА М. Б., роден на ***** г., гражданин на Федерална Република Германия, с адрес – Германия, гр. ***, ул. „***“ № **, **да заплати на „А. Тур Къмпани“ ООД** с ЕИК – 130959600, със седалище и адрес на управление – гр. София, район „Възраждане“, ул. „Поп Богомил“ № 44, **на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата 266,67 лв.** – разноски за исковото производство пред САС.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____